

РЕШЕНИЕ

№ 22869

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **7071** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на А. М. Д., с адрес: [населено място], [улица], срещу заповед № № 23-1139- 000260/23.05.2024г., издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР К., с която е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, буква „л“ от ЗДвП - временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от един месец. В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна - издадена в нарушение на материалния и процесуален закон и при превратно упражняване на власт, тъй като заповедта е издадена година след установяване на нарушението. По подробно развити с писмени бележки съображения се прави искане съдът да се произнесе с решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР К., редовно призован не се явява, представя становище по делото. Прави искане съдът да отхвърли оспорването. Претендира разноси по делото.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на МВР, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил определени структури на МВР да осъществяват контрол по ЗДвП. Сред тези структури са Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 1937/16.10.2023 г. директорът на ОДМВР К. е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл.171, т.2 от ЗДвП, сред които по.1.2 от същата е и Началникът на сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР за цялата територията, обслужвана от ОДМВР К..

На 25.07.2023г. младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" на ОД на МВР - К., съставил срещу А. М. Д. от [населено място] за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № 051133 за това, че на 23.05.2023г. около 00:57ч. в общ. К. на ВП II – 62 в [населено място], в посока [населено място] управлявал собствения си лек автомобил Пежо 206 с [рег.номер на МПС] , със скорост 102 км./ч. при ограничение на скоростта за населено място 50 км/ч.

На 23.05.2024 г., въз основа на описаните в АУАН факти, Началникът на сектор "Пътна полиция" при ОД на МВР е издал оспорената заповед, с която спрямо жалбоподателя като собственик на МПС с рег. [рег.номер на МПС] , е наложил ПАМ по чл. 171, т. 2, б. "л" от ЗДвП - временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от един месец.

Заповедта е връчена на 14.06.2024г., а жалбата е подадена 28.06.2024г.

С оглед на така установените по делото факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата, като подадена от надлежна страна, в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване, съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, е процесуално допустима.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол или на оправомощени от тях лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото

заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на ОД на МВР - К., съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта достатъчно пълно и ясно. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неоснователни са възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на процесната заповед и прилагане на ПАМ, обосновани с пороци в административно-наказателното производство. Производството по издаване на ПАМ е самостоятелно, същото е административно, а не административно-наказателно и към него са неотносими изискванията на ЗАНН спрямо административно-наказателните производства и в частност правилата на чл. 34 от ЗАНН.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното:

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки, една от които е тази по чл. 171, ал.1, т. 2а, б.“л“ – на собственик, който при управление на моторно превозно средство превиши максимално разрешената скорост в населено място над 50 km/h – за срок един месец. Наличието на фактическото основание за издаване на заповедта е безспорно установено към момента на издаване на заповедта. Съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата. Оплакването, че ЗДвП предвижда само налагане на ПАМ за преустановяване на нарушението, не намира опора в закона. Принудителните административни мерки по ЗДвП по дефиницията на закона се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т.е. те се налагат както за

предотвратяване, така и за преустановяване на административните нарушения. Наложената мярка несъмнено е годна да постигне подобна цел. Разпоредените от административния орган правни последици са тези, предвидени в правната норма.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е валиден административен акт и не са налице основанията, посочени в чл. 146 от АПК, изискващи неговата отмяна, поради което оспорването, като неоснователно, следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора на основание чл.143 ал.4 от АПК, вр. чл.78 ал.8 от ГПК, в полза на ОД на МВР – К. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Предвид фактическата и правна сложност на спора, и предприетите от представителя на ответника процесуални действия, размерът на възнаграждението следва да бъде определено в минималния такъв, установен в чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно - 100 лв.,

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Д., с адрес: [населено място], [улица], срещу заповед № № 23-1139- 000260/23.05.2024г., издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР К., с която е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, буква „л“ от ЗДвП - временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от един месец.

ОСЪЖДА А. М. Д., с адрес: [населено място], [улица] да заплати на ОД на МВР К. направените по делото разноски в размер на 100. 00 /сто лева/ лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: